Proloog

Marin wilde me per se de East Coast Swing leren. Alsof ze nergens anders meer voor leefde. Onophoudelijk trok ze aan mijn armen en stond ze voor de tv, de handen op haar vierkante heupjes, glinsterend gelakte nageltjes, een bleekroze tutu die trilde van haar ongeduld.
'Kom, Jersey. Dit is leuk. Jersey!' Stomp. 'Luister je wel? Jerseey!'
Ze had die swing geleerd op de dansles van juf Janice. Niet dat die dans op het programma stond, maar op een avond had Janice in een nostalgische bui een cd opgezet en 'm hun geleerd. Marin vond het de beste dans ooit.
Ze bleef het ritme tellen, eindeloos, sloeg de mollige armpjes van een vijfjarige rond haar denkbeeldige danspartner en hupste met dansende krullen op een beat die alleen zij kon horen, terwijl ze neuriede wat ze zich nog van de song herinneren kon. Maar wat ze het liefst wilde, was een danspartner. Mij.
Vermoedelijk hoopte ze dat ik haar polsen vast zou pakken en tussen mijn benen door zou sleuren, hoog in de lucht zou zwieren en weer opvangen. Waarschijnlijk had ze beelden in haar hoofd van hoe zij en ik in dezelfde outfit gestoken een groot publiek steil achterover zouden doen slaan.
'Nu niet, Marin,' wimpelde ik haar telkens weer af, te druk

met televisiekijken, huiswerk maken en mijn beste vriendinnen Jane en Dani appen over strontvervelende zusjes, in het bijzonder over zusjes die denken dat er op de wereld niks anders bestaat dan de East Coast Swing.
Marin leefde zowat in danspakjes. Stretchpakjes met applicaties, fluwelen exemplaren, een geval dat op een driedelig kostuum leek en andere, in alle kleuren van de regenboog. Ze droeg ze tot ze zo klein waren dat haar billen eruit piepten en het tule van de tutu's vuistgrote gaten vertoonde. Dan nog moest mam ze weggooien op een moment dat Marin het niet zag en nieuwe kopen om het verlies van de oude te verzachten.
We begonnen ons al zorgen te maken dat Marin dat najaar in danspakjes naar de basisschool zou willen en wat er zou gebeuren als de juf dat niet goedvond. We zagen het al voor ons en hielden ons hart vast: dramatische huilbuien, ochtenden vol strijd, driftaanvallen en dreigementen. Marin droeg die pakjes altijd en overal. Thuis, naar de winkel, in bed.
En bij dansles natuurlijk.
Op de dag van de tornado droeg ze er ook een. Dieporanje met zijpanden van zwart fluweel, langs de hals afgezet met glimmers. Ik herinner me dat zo goed omdat ze me, voordat ze naar les ging, in dat pakje tot vervelens toe vroeg of ik die East Coast Swing met haar wilde doen.
'Ik leer het je wel,' zei ze hoopvol. Ze stond op haar tenen te hippen naast de bank waarop ik onderuitgezakt lag te staren naar een of andere autoreclame. Alsof ik geld voor een auto had.
'Nee,' zei ik. 'Ga aan de kant. Ik zie niks.'
Ze tuurde over haar schouder naar het toestel. Er zat een donkere, kleverige veeg op haar wang. De krullen rond haar gezicht leken ook plakkerig. Een waterijsje, vermoedde

ik. Het was eind mei en warm genoeg voor ijs. Over minder dan een week zou het vakantie zijn en dan zat mijn middelbare schooltijd er bijna op. Nog een jaar. Ze boog zich voorover en porde met haar mollige vingertjes – ook al plakkerig – tegen mijn schouder.
'Kom op! Dat is reclame. Ga staan, dan laat ik het je zien.'
'Nee, Marin.' Ik kreunde geïrriteerd en veegde verwoed met mijn vingertoppen over de plek waar ze met haar plakhandjes aan me had gezeten. Toen ze op en neer begon te springen en onophoudelijk *alsjeblieftalsjeblieftalsjeblieft* gilde, schreeuwde ik: 'Nee! Ik wil niet! Flikker op!'
Ze hield abrupt op en trok een lip, zo'n pruillip van een kleine snotter die op het punt staat in huilen uit te barsten, maar ze zei niets. Ze huilde niet. Werd niet boos. Haar onderlipje trilde, ze knipperde een paar keer met haar ogen en liep toen weg; het licht van de televisie flikkerde in de nepdiamantjes rond haar hals. Ik hoorde haar mams kamer binnen gaan. Ik hoorde hen praten. Kort daarna vertrokken ze naar dansles en ik was blij dat ik het rijk weer voor me alleen had.
Ik hield van Marin.
Ik hield van mijn zusje.
Maar vanaf die dag heb ik de woorden die ik riep telkens terug gehoord, keer op keer. *Flikker op!* schreeuwde ik in mijn dromen. Steeds weer zag ik dat trillende lipje voor me. Dat langzame knipperen van die grote hertenoogjes. Zag haar weglopen, verend, hoog op haar voorvoet zoals ze altijd deed; de glinsterende blingbling van haar danspakje prikte in mijn ogen.

1.

De dag van de tornado begon grijs en druilerig. Het was een van die dagen dat je nergens zin in hebt, waarop je alleen maar lui op de bank wilt hangen terwijl het buiten mist en miezert en spettert. De klaslokalen waren donker en grauw en saai; in de hele school hing een lusteloze, dooie sfeer. Leraren smeekten hun leerlingen bijna om een antwoord, al was het maar op een vraag, maar wanneer ze zich omdraaiden om iets op het whiteboard te schrijven, onderdrukten ze een geeuw omdat ze de lamlendigheid zelf ook voelden.

Zo zijn de lentes in Elizabeth, Missouri. De ene dag is het prachtig en stralend weer en word je wakker van zingende en kwetterende vogels, de volgende is het kil en herfstachtig en hoor je de windvlagen de gevel ranselen en gieren door de reten in het kozijn van het washok, dat nooit erg winddicht is geweest. Nog een dag later valt de regen met bakken uit de lucht en trommelt wormen uit de grasperken de stoep op, waar ze de volgende dag verschrompelen door de zon en een hete lentebries.

Welkom in het Middenwesten, zei mam altijd, *waar je over het weer maar één ding met zekerheid kunt zeggen: dat er bijna altijd wel iets te mopperen valt.* Klagen over het weer is een fulltime aangelegenheid in Elizabeth. Het fijne daar-

van is dat je altijd wel iets hebt om chagrijnig over te zijn, om je te verslapen of om aan te voeren als excuus wanneer je haar voor geen meter zit. Maar dat het weer zo onvoorspelbaar was, betekende ook dat zelfs de mooiste dag nog in het water kon vallen.
Op het moment dat die dag de laatste bel ging, riep mevrouw Sopor, onze lerares Engels: 'Toets over *Bless the Beasts* morgen, mensen! Er wordt onweer voorspeld vanavond, perfect weer om te lezen dus. Hint, hint!'
En inderdaad, toen we naar de bus liepen, rolde er een dreigend wolkenfront op ons af dat in rap tempo groter groeide en waardoor het al snel avond leek in plaats van kwart over drie in de middag.
'Die toetsen van Sopor stellen geen moer voor,' zei Dani. Haar heup schuurde langs de mijne terwijl we met de rij mee naar de deur van de bus schuifelden. 'Ik heb er echt nog nooit voor geleerd en haal altijd een vette voldoende.'
'Toets over *Bless the Beasts* morgen, mensen! Hint, hint!' deed ik haar na. Het was een heel aardige imitatie en we schoten in de lach. 'Ik heb het meeste toch al gelezen,' zei ik. Ik keek over mijn schouder. Kolby, mijn buurjongen, stond een paar passen achter ons, zoals gewoonlijk met zijn skateboard in zijn handen. Ik zwaaide naar hem en hij wuifde terug. 'Waar is Jane?' vroeg ik Dani.
'Gebleven. Orkestrepetitie. Zij liever dan ik. Ik was er in de pauze al helemaal klaar mee. Moet er niet aan denken om nog eens drie uur in die gevangenis te zitten. Maar je kent Jane met haar viool. Zij is er happy mee.'
'Die sterft nog met dat ding in haar handen,' beaamde ik.
Jane was bloedserieus waar het op dat instrument aankwam en Dani en ik plaagden haar daar genadeloos mee. Maar zonder Jane was ons trio niet compleet, dat wisten we. Zij

was muzikaal en chaotisch en in haar geval was een warrig kapsel cool. Wij waren al sinds de slotmusical van de basisschool dikke vriendinnen. Jane had in het orkest gespeeld, Dani speelde de hoofdrol en ik stond dolgelukkig te zijn in het stikdonkere lichthok met een draaiboek in mijn handen en een koptelefoon op mijn knar.
Nu ik erover nadenk, was dat een prachtige metafoor voor onze vriendschap. Dani was de charmante dame, de beauty – vanbinnen en vanbuiten – die in de spotlights stond en het applaus in ontvangst nam. Ik de technische staf die support gaf en mijn buikje en verlegenheid verstopte achter een nonchalant, wijdvallend T-shirt. En zonder Jane had geen van ons tweeën in een theater iets te zoeken.
We stapten in en hobbelden huiswaarts. Iedereen was sloom en stil, typisch voor die dag. De lucht werd steeds dreigender, de wind wakkerde aan en joeg een veld vol bloemen, die net in bloei stonden, plat tegen de grond. Dani en ik zaten zwijgend naast elkaar; Dani stuurde berichtjes naar een of andere knul die economie met haar had, ik staarde naar de voorbij zoevende huizen en tuinen. De raampjes waren open en de bries in mijn gezicht was lauw en aangenaam.
Op donderdagmiddagen had ik vanaf het moment dat ik uitstapte precies een uur voordat mam en Marin thuiskwamen. Genoeg tijd om wat te snaaien en de televisie te kapen, maar te weinig om voldoende bij te komen om de overtollige energie van Marin aan te kunnen. Om de een of andere reden kwam zij altijd helemaal hyper van school terug en stuiterde dan krijsend en gillend door het huis. Dat vond ik met stip het beroerdste deel van de middag: de periode tussen het moment waarop mam en Marin het huis binnenvielen en wanneer ze weer vertrokken voor Marins

dansles, en ik achterbleef om alvast met het avondeten te beginnen.
Die dag denderde Marin de woonkamer binnen in dat oranje-zwarte danspakje met de glitters rond de hals, haar gezicht plakkerig van de lolly die ze haar op school hadden gegeven, of wat het dan ook was. Ze huppelde naar de bank en begon me meteen aan het hoofd te zeuren over die East Coast Swing.
Mam had haar werkkleren nog aan en droeg een paar lage hakken. Ze rommelde wat in de woonkamer, mompelde iets over wat een zwijnenstal het er was en knipte de lampen aan. Ik knipperde met mijn ogen, kneep ze half dicht.
'Nee! Ik wil niet! Flikker op!' schreeuwde ik tegen Marin, die naar mams kamer liep waar ik haar aan één stuk hoorde tetteren en in spullen rommelen, terwijl mam zich omkleedde. Ik negeerde het, blij dat de rust in de kamer in elk geval was teruggekeerd en ik weer in vrede tv kon kijken.
'Jersey?' riep mam vanuit haar slaapkamer. Ik deed net of ik het niet hoorde, want ik had geen zin om op te staan. Een paar tellen later kwam ze woonkamer in, frunnikend aan een oorlel om een oorbel uit te krijgen, een panty gedrapeerd over een arm, haar gezwollen tenen rood afstekend tegen het tapijt. 'Jersey.'
'Huh?'
'Ik riep je. Hoorde je me niet?'
'Nee.'
Er gleed even een geïrriteerde blik over haar gezicht terwijl ze haar handen naar het andere oor bracht. 'Heb je de handdoeken in de was gedaan?'
'Nee. Vergeten,' zei ik. 'Doe ik zo.'
Nu stond de irritatie overduidelijk op haar gezicht te lezen.

‘Dat moet nu echt. Ik wil dat ze in de droger zitten voordat ik terug ben.’
‘Oké,’ mompelde ik.
Ze draaide zich om en liep terug naar de slaapkamer. ‘En begin alvast met het eten.’
‘Doe ik.’
‘En ruim de vaatwasser leeg!’ riep ze er vanuit de slaapkamer achteraan.
‘Doe ik! Allemachtig!’ riep ik terug.
Ik was tien toen mam met Ronnie trouwde. Tot die tijd was het mam en ik geweest, meer niet. Mijn zuipschuit van een vader was bij ons weggelopen toen ik net een jaar oud was. Volgens mijn moeder zat hij om de klipklap vast voor een overtreding waar in de omschrijving meestal iets van “dronken” stond. Een ouder kon je hem eigenlijk niet noemen en mam had vaak het gevoel gehad dat ze twee kinderen grootbracht, niet een. Toch hield ze het vol, ze dacht dat het liefde was, maar op een avond nam hij de benen en kwam niet meer terug. Ze had geprobeerd hem te vinden, zei ze, maar hij leek van de aardbodem verdwenen. Als ik naar hem vroeg, vertelde ze dat hij niet gevonden wilde worden, als hij nog leefde, in elk geval niet door ons.
Ik had hem niet meer gezien sinds ik een dreumes was. Ik had geen flauw idee meer hoe hij eruitzag.
En omdat mams ouders onmogelijke controlfreaks waren en vanaf op het moment dat ze zwanger van mij raakte niets meer met haar te maken wilden hebben, had ik hen ook nog nooit gezien. Ik wist niet eens waar zij woonden, alleen dat het niet in Elizabeth was.
Tien jaar lang alleen mam en ik betekende dat er behoorlijk veel huishoudelijke taken op mij neerkwamen. Mam had hulp nodig. Dat kostte mij best veel tijd maar dat vond ik

nooit erg. Zij werkte hard en al had ik niet altijd de allerbeste spulletjes of peperdure vakanties, ik had alles wat ik nodig had. En ik hield van mijn moeder.
Maar nadat mam met Ronnie trouwde en Marin kreeg, werden die taken voor twee taken voor vier en dat werd vervelend. Soms leek het of mam me alleen nog maar onder de neus wreef wat ik nog niet had gedaan.
Mam en Marin bleven eindeloos rommelen; mijn zusje banjerde neuriënd en zingend de woonkamer in en uit en ik duwde mijn hoofd in een kussen in de hoop dat ze me snel met rust zouden laten.
Eindelijk kwam mam de woonkamer in, riep Marin dat ze op moest schieten en schoof haar voeten in de zwarte, platte schoenen die ze bij de voordeur had laten staan. Ze had een spijkerbroek en een T-shirt aangetrokken en zocht iets in haar tas.
'Oké, dan zijn we nu naar dansles,' zei ze afwezig. 'We zijn over een uurtje terug.'
'Goed,' zei ik verveeld. Niet geïnteresseerd. Hopend dat ze nu toch echt af zouden taaien.
Marin racete met een tas aan haar arm de kamer binnen, een miniatuuruitgave van mams exemplaar. Het was mams oude handtas, een lelijk zwart geval dat ze Marin had gegeven nadat ze er zelf op uitgekeken was. Marin was er stapelgek mee en sleepte hem, volgepropt met haar meest kostbare bezittingen, overal mee naartoe.
'Nee, laat die maar hier,' zei mam terwijl ze met haar schouder de voordeur openduwde.
'Maar ik wil 'm mee,' dreinde Marin.
'Nee, straks vergeet je hem weer, net als laatst. En ik heb geen zin om straks dat hele eind weer terug te moeten. Hier laten.'

‘Nee!’ jammerde Marin met een overdreven klein stemmetje. Mam gaf haar de no-nonsenseblik die ik maar al te goed kende. ‘Je gaat te laat komen en dan mis je de hallo-dans,’ waarschuwde ze.
Marin liet met gebogen hoofd en hangende schouders de tas naast de deur op de grond ploffen en volgde mam de portiek in, haar glimmende schoenen saai en grauw in het gedempte licht van de zwaarbewolkte hemel.
‘Die was moet straks klaar zijn,’ zei mam voordat ze de deur dichtdeed.
Ik rolde met mijn ogen. ‘Weet ik,’ zong ik sarcastisch.
Ik wist zo veel, dacht ik; *dat de was gedaan moest worden, wanneer mam en Marin weer thuis zouden zijn, hoe de rest van de avond zou verlopen*.
Maar ik wist niks.
Ik had geen flauw idee.

2.

Nadat mam en Marin vertrokken waren, stond ik op en propte de handdoeken in de wasmachine. Ik knipte de lampen aan om te kunnen zien wat ik deed, zo donker was het. Het wolkendek was inmiddels zo dik dat het wel nacht leek.
Ik paste de juiste hoeveelheid zeep af, stopte het wasbolletje in de machine en bedacht opnieuw hoeveel er veranderd was sinds mam met Ronnie getrouwd was. Ik was van het allerbelangrijkste in haar leven een van de belangrijkste dingen geworden. Dat klinkt ongeveer hetzelfde maar dat is het niet. Als je hem moet delen, is de plek in de spotlights soms overvol. Zeker als je eraan gewend bent om er alleen te staan.
Toen mam zwanger raakte, was ik dolblij. Enigst kind zijn heeft iets eenzaams en ik was altijd jaloers geweest op vriendinnen met broertjes en zusjes. Tien jaar is niet zo'n groot verschil, leek me. Marin zou naar me opkijken, dacht ik, en ik zou haar van alles en nog wat kunnen leren en haar held zijn, zoiets.
Maar ik hield er geen rekening mee dat ze eerst heel lang een baby zou zijn. De baby. Het centrum van alles.
Dat was ik ooit ook geweest en dat wist ik wel, maar toen het haar beurt was, vond ik dat knap waardeloos. En daar-

door voelde ik me weer slecht over mezelf. Want wat voor loser ben je als je jaloers bent op je kleine zusje om iets waar zij niks aan kan doen?
Ik zette de wasmachine aan, liep naar de keuken en pakte gehakt en een braadpan. Ik kieperde het gehakt in de pan, maakte het los en stak het fornuis aan, liep daarna naar de woonkamer terug om nog wat tv te kijken terwijl ik wachtte tot het vlees aan zou braden. Onderweg griste ik mijn rugtas van de keukentafel, viste mijn huiswerk eruit – *hint, hint, dames en heren!* – en nam dat mee naar de bank.
Op het moment dat ik de lamp naast de bank aandeed, switchte het lopende programma naar een nieuwsuitzending met een weerman bij een enorme kaart met een helrode vlek die in schokjes door het beeld schoof.
Ik pakte mijn boek, begon te lezen en wachtte tot die man zijn mond zou houden en het programma weer begon. Die weerlui deden bij iedere regendruppel boven Elizabeth of het einde van de wereld nabij was.
Ik begon te lezen, ving tussen de regels door beetjes op van wat de meteoroloog op de beeldbuis zei.
…systeem waaruit de tornado's boven Clay County ontstaan, beweegt zich in oostelijke richting met een snelheid van ongeveer… lijkt in kracht toe te nemen… melding van twee slurven die de grond raken… koersen in de richting van… zal om zestien over vijf Elizabeth bereiken…
Ik hoorde het vlees sissen in de keuken en legde mijn boek neer. Regen of niet, er moet gegeten worden.
Op het moment dat ik de spatel pakte, begonnen de sirenes te loeien.
Ik bleef met mijn hand roerloos boven de pan staan luisteren. Een van die sirenes stond in een veld vlak bij mijn basisschool, twee straten verderop, en het geloei was oorverdo-

vend. Als kind was ik doodsbenauwd voor die sirenes. En niet alleen ik, wij allemaal, en als ze afgingen moesten de leerkrachten ons altijd tot kalmte manen. Kinderen huilden, drukten de handen stijf tegen hun oren, riepen om hun moeder, en die leerkrachten stonden met geheven armen voor de klas te schreeuwen om boven het gehuil van de sirenes en het kabaal dat wij maakten uit te komen, en duidelijk te maken dat het alleen maar de maandelijkse oefening was, niets om bang voor te zijn. Tegen de tijd dat we in groep vijf zaten, was iedereen eraan gewend en maakte niemand zich meer druk – *Oh, het tornadoalarm, gaat nergens over* – en op de middelbare school hoorden we ze niet eens meer.

Ik deed een stapje naar achteren en keek de woonkamer in, waar de weerman nog steeds met een stapeltje paperassen in zijn hand bij de satellietfoto stond te praten en te gebaren. Ik zuchtte, keek naar het halfgare vlees. Ik wilde het gas niet uitdoen, straks was het weer vals alarm en ik had geen zin in een pissige moeder omdat het avondeten verprutst was. Maar dit was wel een officieel tornadoalarm. En ook al gebeurde dat in Elizabeth zo ongeveer eens in de drie weken, het was wel de bedoeling dat we het elke keer serieus namen en de schuilplek in de kelder opzochten.

Maar bijna niemand deed dat. Het weer in het Middenwesten is nou eenmaal verschrikkelijk grillig, zo grillig dat voorspellingen zelden uitkomen. Iedereen haalde de schouders op om de waarschuwingen. De meeste keren liep het met een sisser af.

Ik beende naar het raam en tuurde naar buiten. De wind blies de schommels in de tuin van de buren heen en weer. De schakels van de kettingen klingelden vrolijk, de stalen glijbaan trilde. Kolby, die al sinds we kleine kinderen waren

naast ons woonde, stond met de handen in de zakken buiten op de veranda naar de lucht te staren. Zijn haren wapperden woest heen en weer waardoor ik bij iedere windvlaag zijn bleke schedel kon zien. Dat deed Kolby altijd als het weer omsloeg. Veel mensen deden dat. Om met eigen ogen een slurf te zien, als er ooit een zou verschijnen. Ik strekte mijn arm, tikte tegen de ruit. Hij hoorde me niet. Ik klopte nog een keer, luider nu. Hij draaide zich om, haalde een hand uit zijn zak en zwaaide. Ik zwaaide terug.

Hij tuurde Church Street in, waar een hele rits auto's met de koplampen aan voorwaarts kroop. Het was spitsuur en iedereen haastte zich naar huis, zoals altijd. Het regende niet eens.

Ik liep weer naar het fornuis, de spatel nog in mijn hand, en besloot af te wachten tot het zou gaan regenen, in elk geval tot er iets meer te zien zou zijn dan alleen maar een heel dreigende lucht.

Maar ik had de spatel nog maar net in de pan gestoken toen de stroom uitviel en de wereld pikdonker werd, gevuld met het onophoudelijke gejank van de sirenes, zo luid dat ik het geklepper van de luiken in het washok amper meer hoorde. Windvlagen beukten tegen de gevel van het huis, steeds harder.

'Geweldig,' zei ik hardop. 'Dat wordt dan McDonalds vanavond.'

Ik legde de spatel neer en zette het gas uit, pakte mijn rugtas, propte mijn boek erin en liep naar de kelder, naar Ronnies kamer.

Die kelder was geen gekke plek om de tijd te doden, zeker niet sinds Ronnie er een pooltafel en een koelkastje in had gezet. Zo nu en dan waren er weleens vrienden over de vloer, die dan altijd linea recta naar beneden liepen waarna

we biljartballen tegen elkaar hoorden kletsen en door de planken van de vloer en het tapijt de geur van sigaretten roken. Hij was er nooit zo dol op als wij de ruimte gebruikten, maar die avond had ik weinig keus.
Ik rommelde in Ronnies bureau, vond een zaklantaarn en knipte hem aan; hij deed het. Ik wierp een blik uit het enige raampje dat er was – het was nog steeds aardedonker en stormachtig buiten – liet me op de bank ploffen en sloeg het boek open.
Mijn telefoon trilde en ik haalde hem uit mijn zak.
'Hé, Dani. Mooie gelegenheid om wat leeswerk in te halen voor de toets van morgen,' zei ik in een poging mevrouw Sopor te imiteren.
'Ben jij beneden?' Dani's stem klonk dun, bezorgd.
'Yep. Tijdverspilling, maar met die stroomstoring heb ik weinig beters te doen.'
'Mijn moeder zei dat er een tornado is neergekomen op M Highway. Volgens haar komt die recht op jullie af. Ik moest je bellen, voor de zekerheid. Checken of jij op de hoogte bent.'
M Highway was dichterbij dan ik prettig vond en het bericht maakte me een beetje onrustig, maar het was toch nog in het buitengebied. De achterafwegen werden wel vaker door tornado's getroffen.
'Oké. De sirenes zijn afgegaan maar er is hier niks aan de hand, hoor,' zei ik, al had ik in de gaten dat ook mijn stem wat iel klonk.
'Is Jane nog op school?' vroeg Dani.
'Ik heb niks van haar gehoord,' zei ik. 'Ik kan haar wel even appen?'
'Heb ik al gedaan. Geen reactie.'
'Dan zijn ze aan het spelen en hoort ze niks.' *En bovendien*

is de repetitieruimte in de kelder, dus ze zit veilig, dacht ik erachteraan. 'Ik probeer het nog wel een keertje. Kolby staat buiten, zag ik.'
Dani maakte een snuivend geluid. 'Verbaast me niks. Knettergek, die vent. Die is pas happy als hij een keer door een tornado wordt meegesleurd.'
'Het regent niet eens.'
'Toch. Hij is gek. Bij M Highway is er eentje aan de grond gekomen.'
'Ja, dat zei je.'
'Bel je me als je Jane gesproken hebt?'
'Oké.'
Ik drukte haar weg en stuurde Jane een berichtje. De sirenes hielden er een moment mee op en ik had kunnen denken dat het stormgevaar geweken was, maar het was buiten nog donkerder geworden en ze begonnen bijna meteen opnieuw te joelen.
Ik beet op mijn lip, hield mijn telefoon even op schoot en belde mam.
'Jersey?' riep ze in het toestel. Het kabaal op de achtergrond klonk bij haar nog veel luider. Stormalarm, politiesirenes, een luid geraas, huilende meisjes. 'Jersey?'
'Dani's mam zei dat er een tornado is bij M Highway,' zei ik.
'Ik kan haar niet verstaan,' hoorde ik mijn moeder zeggen. Vlak bij haar zei een vrouwenstem iets over meerdere touchdowns. 'Jersey?' herhaalde mam.
'Ik ben hier!' schreeuwde ik. 'Hallo! Hoor je me?'
'Jersey? Ik kan je niet horen. Als je mij wel hoort, ga naar de kelder, oké?' schreeuwde ze.
'Daar ben ik,' zei ik, maar ik wist dat ze me niet kon horen en voelde een steek van angst in mijn maag. Ze klonk bang.

Mam klonk nooit bang. Nooit. Die gaf geen krimp, was altijd sterk. Ook toen ik in groep twee uit het klimrek viel, op mijn nek, en met een ambulance naar het ziekenhuis werd gebracht. Mam zat rustig naast me in die ziekenwagen, praatte tegen me met een beheerste, vaste stem die me kalmeerde.
'Mam? Hallo? Ben je daar nog?'
'Iedereen hierheen!' riep ze. De stem klonk verder weg, alsof ze haar mobiel naast zich hield en vergeten was dat hij nog aan stond. Er klonk rumoer en geschuifel, het huilen en roepen werd luider en compacter en werd daarna overstemd door een donderend geraas.
'Mam?' zei ik.
Maar ze gaf geen antwoord. Ik hoorde haar roepen. 'Hoofd omlaag, doe je hoofd naar beneden!' Geschreeuw, gegil, huilen. Ik dacht dat ik glas hoorde breken.
Toen hoorde ik niets meer, alleen het klagende gehuil van de sirenes aan de andere kant van het raampje, buiten.